

7 pametnih i brzih načina za formativno ocjenjivanje

U okviru ovih metoda pronaći ćete blizu 40 alata i trikova za otkrivanje onoga što vaši učenici znaju dok još uče

Formativno ocjenjivanje – otkrivanje onoga što učenici znaju dok su još u procesu učenja – može biti nezgodno. Osmišljavanje prave procjene može se činiti visokim ulogom – za nastavnike, a ne za učenike – jer je koristimo da shvatimo šta slijedi. Jesmo li spremni da krenemo dalje? Da li našim učenicima treba drugačiji put do koncepata? Ili, vjerovatnije, koji su učenici spremni da krenu dalje, a kojima treba drugačiji put?

Kada je u pitanju otkrivanje onoga što naši učenici zaista znaju, moramo pogledati više od jedne vrste informacija. Jedna tačka podataka – *bez obzira na to koliko je dobro osmišljen kviz, prezentacija ili problem koji stoji iza nje* – nije dovoljna informacija da nam pomogne da planiramo sljedeći korak u našoj nastavi.

Dodajte tome činjenicu da se različiti zadaci učenja najbolje mjere na različite načine i možemo vidjeti zašto nam je potreban niz alata za formativno ocjenjivanje koje možemo primijeniti brzo, besprijekorno i na način s niskim ulozima - a da pritom ne stvorimo neupravljivo opterećenje. Zato je važno da bude jednostavno: **Formativno ocjenjivanje** uglavnom treba samo provjeravati, a ne ocjenjivati, jer je poenta dobiti osnovni uvid u napredak pojedinaca ili razreda u cjelini.

7 pristupa formativnom ocjenjivanju

1. Ulazne i izlazne kartice: Te marginalne minute na početku i kraju časa mogu pružiti odlične prilike da se sazna šta djeca pamte. Započnite čas kratkim pitanjem o radu prethodnog dana dok se učenici smještaju - možete postavljati diferencirana pitanja [napisana na papiru](#) ili projektovana na tablu, na primjer.

[Izlazne kartice](#) mogu imati mnogo oblika osim staromodne olovke i papira za crtanje. Bez obzira da li ocjenjujete na dnu Bloomove taksonomije ili na vrhu, možete koristiti alate poput [Padleta](#) ili [Poll Everywhere](#), ili mjeriti napredak ka postizanju ili zadržavanju bitnog sadržaja ili standarda pomoću alata poput alata za pitanja [Google učionice](#), [Google obrazaca](#) sa [Flubaroom](#) i [Edulastica](#), koji svi olakšavaju uvid u ono što učenici znaju.

Brz način da vidite širu sliku ako koristite papirne izlazne [kartice je da sortirate papire u tri hrpe](#): Učenici su shvatili poentu; donekle su shvatili; i nisu shvatili. Veličina hrpa je vaš trag o tome šta dalje raditi.

Bez obzira na alat, ključ za održavanje angažmana učenika u procesu formativne procjene koja je tek ušla ili je skoro vani su pitanja. Zamolite učenike da [pišu jednu minutu](#) o najznačajnijoj stvari koju su naučili. Možete isprobati upute poput:

Koje su tri stvari koje ste naučili, dvije stvari koje vas još uvijek zanimaju i jedna stvar koju ne razumijete?

- Kako biste danas uradili stvari drugačije, da ste imali izbor?
- Ono što mi je bilo zanimljivo u vezi s ovim radom je...
- Trenutno se osjećam...
- Danas je bilo teško jer...
- Ili potpuno preskočite riječi i neka učenici nacrtaju ili zaokruže emotikone kako bi predstavili svoju procjenu razumijevanja.

2. Kvizovi i ankete s niskim ulozima: Ako želite saznati znaju li vaši učenici zaista onoliko koliko mislite da znaju, ankete i kvizovi kreirani pomoću [Socrativea](#) ili [Quizleta](#) ili igre i alati u učionici poput [Quizalizea](#), [Kahoota](#), FlipQuiza, [Gimkita](#), [Plickersa](#) i Flippityja mogu vam pomoći da steknete bolji uvid u to koliko oni zaista razumiju. (Ocjenjivanje kvizova, ali dodjeljivanje niskih bodova, odličan je način da se uvjerite da se učenici zaista trude: Kvizovi su važni, ali pojedinačni nizak rezultat ne može ubiti ocjenu učenika.) Djeca u mnogim razredima su uvijek prijavljena na ove alate, tako da se formativne procjene mogu obaviti vrlo brzo. Nastavnici mogu vidjeti odgovor svakog djeteta i utvrditi i pojedinačno i zbirno kako učenici napreduju.

Budući da sami možete dizajnirati pitanja, određujete nivo složenosti. Postavite pitanja na dnu **Bloomove taksonomije** i dobit ćete uvid u to koje činjenice, termine iz vokabulara ili procese djeca pamte. Postavljajte složenija pitanja („*Koji savjet mislite da bi Katniss Everdeen dala Scout Finch da njih dvije razgovaraju na kraju 3. poglavlja?*“) i dobit ćete sofisticiranije uvide.

3. Mjerne tačke: Takozvane alternativne formativne procjene su zamišljene da budu jednostavne i brze kao provjera ulja u vašem automobilu, pa se ponekad nazivaju i mjernim tačkama. To mogu biti stvari poput traženja od učenika da:

- napišu pismo u kojem objašnjavaju ključnu ideju prijatelju,
- nacrtaju skicu kako bi vizualno predstavili novo znanje ili
- urade vježbu razmišljanja, uparivanja i dijeljenja s partnerom.

Vaša **vlastita** zapažanja učenika na radu u razredu također mogu pružiti vrijedne podatke, ali ih može biti teško pratiti. Vođenje brzih bilješki na tabletu ili pametnom telefonu ili korištenje kopije vašeg rasporeda je jedan od pristupa. [Fokusirani obrazac za posmatranje je formalniji i može vam pomoći da suzite fokus bilježenja dok posmatrate učenike kako rade.](#)

4. Procjene putem intervjua: Ako želite malo dublje istražiti razumijevanje sadržaja od strane učenika, isprobajte metode procjene zasnovane na diskusiji. [Neobavezni razgovori sa učenicima](#) u učionici mogu im pomoći da se osjećaju opušteno čak i kada steknete uvid u ono što znaju, a možda ćete otkriti da petominutni intervjui za procjenu zaista dobro funkcionišu. [Pet minuta po učeniku](#) bi oduzelo dosta vremena, ali ne morate razgovarati sa svakim učenikom o svakom projektu ili lekciji.

Također možete dio ovog posla prebaciti na učenike koristeći proces povratnih informacija od vršnjaka koji se naziva [TAG povratne informacije](#) (*Reci svom vršnjaku nešto što su dobro uradili, Postavi promišljeno pitanje, Daj pozitivan prijedlog*). Kada učenici podijele povratne informacije koje imaju za vršnjaka, dobijate uvid u učenje oba učenika.

Za introvertnije učenike - ili za privatnije procjene - koristite Flipgrid [napomena urednika: Flipgrid je ukinut], [Explain Everything](#) ili [Seesaw](#) kako bi učenici zabilježili svoje odgovore na zadatke i pokazali šta mogu da urade.

5. Metode koje uključuju umjetnost: Razmislite o korištenju [vizuelne umjetnosti](#) ili [fotografije ili videografije kao alata za procjenu](#). Bez obzira da li učenici crtaju, kreiraju kolaž ili vajaju, možda ćete otkriti da im procjena pomaže da [sintetiziraju](#) svoje učenje. Ili razmišljajte izvan vizualnog i neka djeca odglume svoje razumijevanje sadržaja. Mogu stvoriti ples kako bi modelirali mitozu ćelija ili odglumiti priče poput djela **Ernesta Hemingwaya "Brda poput bijelih slonova"** kako bi istražili podtekst.

6. Zablude i greške: Ponekad je korisno vidjeti da li učenici razumiju zašto je nešto netačno ili zašto je neki koncept težak. Zamolite učenike da objasne ["najmutniju tačku"](#) u lekciji - mjesto gdje su stvari postale zbunjujuće ili posebno teške ili gdje im još uvijek nedostaje jasnoće. Ili napravite provjeru pogrešnih shvatanja: Predstavite učenicima uobičajeno pogrešno shvatanje i zamolite ih da primijene prethodno znanje kako bi ispravili grešku ili ih zamolite da odluče da li neka izjava uopšte sadrži greške, a zatim razgovarajte o svojim odgovorima.

7. Samoprocjena: Ne zaboravite da se konsultujete sa stručnjacima - djecom. Često možete dati [svoju rubriku svojim učenicima i natjerati ih da uoče svoje snage i slabosti](#).

Možete koristiti [ljepljive papiriće](#) da biste dobili brz uvid u to na kojim područjima vaša djeca misle da trebaju raditi. Zamolite ih da odaberu svoju problematičnu tačku od tri ili četiri oblasti za koje mislite da je potrebno raditi na cijelom razredu i napišite te oblasti u odvojene kolone na bijeloj tabli. Neka vaši učenici odgovore na ljepljivi papirić, a zatim papirić stavite u odgovarajuću kolonu - rezultate možete vidjeti na prvi pogled.

Nekoliko samoprocjena omogućava nastavniku da vrlo brzo vidi šta svako dijete misli. Na primjer, možete koristiti obojene čaše za slaganje koje omogućavaju djeci da označe da su spremni (**zelena čaša**), da se nose s određenom zbunjenošću (**žuta**) ili da su zaista zbunjeni i da im je potrebna pomoć (**crvena**).

Slične strategije uključuju [korištenje kartica](#) za učešće u diskusijama (svaki učenik ima tri kartice - „Slažem se“, „Ne slažem se“ i „Ne znam kako da odgovorim“) i [odgovore palcem gore](#) (umjesto podizanja ruke, učenici drže šaku na stomaku i podižu palac kada su spremni da doprinesu). Učenici umjesto toga mogu koristiti [šest gestikulacija rukama](#) kako bi tiho signalizirali da se slažu, ne slažu, da imaju nešto da dodaju i još mnogo toga. Sve ove strategije nastavnicima daju nenametljiv način da vide šta učenici misle.

Bez obzira na to koje alate odaberete, odvojite vrijeme za vlastitu refleksiju kako biste bili sigurni da procjenjujete samo sadržaj i da se ne [izgubite u magli procjene](#). Ako je alat previše komplikovan, nije pouzdan ili pristupačan ili oduzima nesrazmjerno mnogo vremena, u redu je da ga ostavite po strani i pokušate nešto drugačije.

Collections

Ocjenjujem, dakle postojim